

Nr 868

Av herrar Fröding och Bohman, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 155, med förslag till förordning om ändring i vägtrafikförordningen den 28 september 1951 (nr 648), m. m.

(Lika lydande med motion nr 710 i Första kammaren)

Motorismens expansion har ställt samhället inför nya problem. Ett av dessa gäller skyddet mot trafikbullret. För att komma till klarhet om vilka olägenheter och skador som trafikbullret förorsakar den mänskliga organismen har inom statens institut för folkhälsan företagits en utredning rörande den högsta motorljudsstyrka från motordrivna fordon som kan anses tillåten från hälsovårdssynpunkt. Härvid har erhållits ett ungefärligt mått på den bullernivå som inte kan överskridas utan påtaglig risk för hörselskador och andra skadeverkningar. Fordonsbullret kan nedbringas genom olika åtgärder, bl. a. genom ändrad fordonskonstruktion och genom skärpningar av bestämmelserna om sättet för fordonens framförande. Problemet att genom tekniska förbättringar nedbringa bullret från ett fordon är en fråga på relativt lång sikt, eftersom det tar ca fem år att utveckla en ny fordonstyp. På kort sikt kan en sänkning av bullernivån åstadkommas genom att fordonsförarna undviker alla åtgärder som kan framkalla onödigt buller.

Mot denna bakgrund föreslås i proposition nr 155 en skärpning av bestämmelserna i vägtrafikförordningen och mopedförordningen om förbud för motorförare att åstadkomma störande buller. Skärpningen innebär att förare av motordrivet fordon blir pliktig att behandla *fordonet* — och alltså ej, såsom nu, endast *motorn* — på sådant sätt att allt onödigt buller undviks.

Vidare föreslås en bestämmelse om att förare av motorfordon och moped skall vid färd nattetid inom område med bostadsbebyggelse anpassa sin färdväg, sin hastighet och sitt färsätt i övrigt så att de som bor eller vistas inom området inte onödigtvis störes. Enligt departementschefen bör dessa föreskrifter bl. a. tolkas som ett förbud mot onödig upprepad körning, t. ex. uppför eller nedför gator eller runt kvarter.

Alla torde vara eniga om behovet av skydd mot onödigt motorbuller under tiden mellan klockan 24.00 och klockan 06.00 och därutöver under de timmar av dygnet, då de flesta människor brukar sova. Utvecklingen på trafikområdet har emellertid visat att ytterligare åtgärder erfordras för att stävja sådant motorbuller. Okynneskörningar och därav orsakade olägenheter på vägar, gator och torg har även under den ljusa delen av dygnet i

många fall tagit sådana proportioner, att det blivit svårt för exempelvis människor med nattarbete att under dagen ta ut erforderlig sömn och arbetstagare med intellektuellt ansträngande sysselsättningar att erhålla nödvändig koncentration i arbetet. Även för människorna i allmänhet i typiska bostadskvarter, icke minst villa- och egnahemsområden, kan okynneskörning medföra allvarliga störningar. Att kunna uppnå ideala förhållandet när det gäller motorbullret är väl närmast otänkbart. Men det synes dock möjligt att genom något strängare bestämmelser och genom att ge polisen ökade möjligheter att ingripa mot uppenbara missförhållanden komma till rätta med de värsta avarterna på området. Vi förordar därför att de föreslagna bestämmelserna med förbud mot okynnesåkning nattetid utsträcker att gälla även under den ljusa delen av dygnet. Detta kan ske genom att ordet nattetid strykes i de föreslagna författningstexterna.

Vi vill särskilt understryka att en dylik utvidgad förbudsbestämmelse icke drabbar legitim motortrafik. Genom författningsbestämmelsens lydelse är sört för att ingripande kan ske allenast gentemot trafik, som är *onödigt* störande. En avvägning mellan trafikens behov och den störande effekten måste alltså alltid ske.

Åberopande det ovan anförda hemställer vi,
att riksdagen vid behandling av proposition nr 155 måtte uttala, att ordet »nattetid» i de föreslagna ändrade 58 § första stycket vägtrafikförordningen och 10 § mopedförordningen bör utgå.

Stockholm den 24 april 1962

Nils G. Fröding

Gösta Bohman